

ДРАГАН ХАМОВИЋ

СВЕТИ ЗАУМ

КАЊИЖА

Ду̑е се ѿворке од ѓлава нанижу
(Бард Паклени ва̑ром влада и ѿири је!)
Три̑ло означи и вреднос̑ најнижу
По̑е̑ну, ѿлачу̑и – сада из Сирије
(Хо̑е ли се Си̑ари И̑рач – ѿреи̑ра̑и?)
Иза ѓора, вода, си̑и̑ну у Ка̑ижу
Гла̑оли кре̑а̑а, смрачени ми̑рани̑и
На ѿај у̑ри̑ани зас̑анак си̑ра̑е̑и̑ки
Мес̑ио у̑и̑и̑ано (си̑оља бар мирније!)
Где су кос̑оболни, бунари ари̑е̑и̑ки
Тврд звездани конак без ску̑е кирије
(Си̑и̑и до Ка̑иже, дос̑и̑и̑и Ка̑ижу!)
Обе̑ан ѿредео брисани, ѓранични
Пред ра̑ем сре̑ених ду̑а ѿи̑о ѓамижу,
Сре̑них ко ѿроку̑и̑и једнакос̑ранични,
(Зла се, ѿамо, сама од себе сажису!)
Сви чекају да их вра̑ар озваничи

ПРЕБИЛОВЦИ

(Пребиловци су с̄ӣрадали и у њоследњем ра̄ӣу 1992. године...
У крӣӣӣу су чак уба̀цили авионске бомбе...
Ек̄с̄ӣлозија је била њако снажна да су се кос̄т̄и и зуби
ӯӣиснули у камен њемеља цркве...)

По̄ђи, њонеси њаме̄ӣ њӣӣо њпрос̄ӣӣју
Селу њӣӣо с̄ӣаде у сандук кос̄ӣӣӣју
У њуко̄ӣӣну ма̄ӣер̄ње̄џ њредела
Падале ма̄јке а деца ле̄ӣела

Та̄ј ѓрӯӣни њор̄ӣре̄ӣ смирених ликова
У зид њредела криком се њрикова
Полувек чаме у ка̄ӣакомбама
Па се винуше, вазне̄ӣӣ бомбама

Кр̄шем њӣӣо њам̄ӣӣ велможу Прибила
Парчад се јаче усекла, њрӣӣила
Из јамске ња̄ме, руже ек̄с̄ӣлози́ва
Сабор скрханих ко̄ӣчица дозива

И до̄ђеш, не знаш коме у ѓос̄ӣӣма
Мес̄ӣу њӣӣо с̄ја̄ӣ насӯӣо кос̄ӣӣма
Об̄гр̄љен храмом сандук њреос̄ӣао
Јер свако чини њӣӣа му је њосао

ПРИЗРЕН, НЕГЛЕДАНИ

Нем ѿоклисар књиџе
нейисане у џрад ѿриноси,
и џрад сѿоји
и нема ѿуѿа ка себи.

Апокрифни песник (друга половина XVII в.)

Варош, иза ѿодџрађе, вишеџради ѿовише.
На часак се одиџну, заѿшим хийро ѿриземе.
Немам речник ѿомичан да све ѿачно оише:
Наносима изнуѿира уѿврђени, Призрене.

Бесѿрекорне ѿошиље ѿоклисара џолуба
Још редовно ѿрисѿижу, никоме од корисѿи.
Вейар их о зидове исѿуцале олуѿа,
Призрене, ћуѿљивији но ѿредео коришки.

У време се удеваш ѿросѿоре ѿун засѿора.
Вејеш, нейоѿкуѿљива, сѿара кућна ѿрацино.
Презиђује немирна рука ѿроѿомајсѿора,
Градиво исѿреѿура. Царево је ѿацино.

Презрелом и ѿрезреном – и мало је ѿревише,
Меѿежи џа саџласе, васѿиѿају ѿошасѿи.
Арханџели брискају џареж с лица Љевишке:
Призрене у Призрену, „уласком нас ѿочасѿи”.

СВЕТИ ЗАУМ

*Свѣтѣи Заум је уойцѣиѣ краљ свих нацих
чудних и фанѣасѣичних манасѣирских руцевина
којима нам је ѣосуѣа сва земља; руцевине свих боја,
свих векова, са заѣисима који су као ѣламени
жиѣови урезани...
(Растко Петровић)*

*Даље од ѣоѣреса, ѣѣраума
Охриду на крајњем ободу
Осѣѣаци Свѣѣоѣа Заума
Скрајнуѣи ѣослаѣѣак Госѣоду*

*Тај ѣарњак славнијеѣ Наума
Оѣѣуѣѣѣа са виса задана
Првоѣлас сунчевоѣ Пра-ума
Зеблѣј нуѣѣрини Адама*

*Дубину језерскоѣ краѣѣера
Наѣкри.љује Боѣомаѣѣера
У бриѣама и надама*

*За хумом заумно умова
Између ѣљускова, шумова
Рађѣѣи Новоѣ Адама*

ЧОВЕК-БЕК

*О Богу се може знаћи онолико колико знамо о себи
јер нам само њај део божјеје ума може бићи досћујан.*

(Жарко Видовић, 1921–2016)

*Човек-век, глава щїо се не ѿбоја,
У миїском возу ћурћевске јаџњади.
Тихи див-јунак из самоїробоја,
Довек се радним лоџором заџради.*

*Из џорчих чаща оїїи щїа следова
Жарка чесїица лоџорскоџ народа,
Све ѿлаћајући дуџове дедова
И, ѿреко дуџа, још мало надода.*

*Сабран у Једном, један у друџосїи,
(Сав се у мисли оџоли, обоси)
Сїолеће часном ѿрїезом уџосїи,
Наїосле, миран, своју смрїи оїосли.*